

läikivat nagu sugugi kirjeldada, mis Puurats Matsi kollaseid, ammu otsitud pülse nähes, tegi, — siin peaks nüüd osaw maalter wärwipintsliga pisut plattl astuma. Pilt loogis nina alanest mehel poole tolli wõrt suu ligemale, ning ähwardas selle loquni linni kaita, lihwad wõi wunfid wõi tutsparrad, kuda keegi kusogil maanurgas neid nimetab, tõusiwad paari tolli wäärt kõrgemale, nii et otsad just ülemise sõrwa ääre poole näitawad, mõlad läkfiwad wisttu, ülemine pahema, ja alumine parema nāu poole peale, lõug hakkas wārisema ning hambad lagisema, kāsfi seisis sirowille, kepi otsaga Matsi luube ülemal hoides ning silmad wabtiwad ühtelugu kollaseid pülse, mis wārwī poolest, pisut punakamad oliwad, kui wene saawa säāred.

Teemebed loqusiwad lähemalle kabe võrniitseja ümber kofku, kõigil oli selgēste orusaadam, et mõlemad õige wihased oliwad, aga keski ei mõistnud täieste miispārast. Nega-mööda tõusis Matsi ruskas nagu suur raske sepa labelāe wafar illa kõrgemasse. Kõltsugu kirjud ja wiolitt mõtted kāsfiwad nāūd ta peast läbi. Waimus mõetis ta ree laius, kas ruskiga ta ulataks üle sähwata, siis jälle pani orgimehe wastplakat müsi ees ta mõtlema: sähārduse plakatil peale polnud ta enne kunagi wõmmust saanud anda, kas tobtis nāūd nii itms kāsfiwata peale wirutada. Ruskas oli selle aja sees juba õla kõrguseni tõusnud.

Puurats, kelle keele paclad esmalt luffu oliwad läinud rōõmu ja wiha pārast, et ammu oodetud kollanepūls torra ta lātte puutunud, tahtis parajaste pajatama ja sajatama hakata, seal juhtus ta Matsi ruskast sirge säewarre otsas silmama ja terwe Matsi leha oli niisuguse ähwarduse kaju saanud, mis selgemalt kui mõne kuulsa lõnemehe suu wastafelle kuulwas: „Dota, wares, nāūd ma sulle kāmlega walan.“ See oli Puuratsille loquni ootamata ja uus.

Muttu astusiwad nāūd ta Kalkere nurga poissid rinda Matsi lähedalle, neile tegi sähārdune wāikene ruska sõda ju wanast saadik palju nalja; nende selja taga tõusiwad Porluni meeste kõrged torulūbarad nähtawalle, nagu tabaks nad õõda; meie oleme ka siin; siis asusiwad weel mõned

Põltsamaa ja Wõõstku mehed roodu, kes ka parajaste kollawooriga Tallinna oliwad juhtunud ning kellel kodu õpi tud ruskamet ka wõeras lubermangus õige meelepāriline näis olema, peale selle tõttawad weel mõned Järwa ja Harju poissid teiste seltsa, nii et Matsi seljataga mõne silmapilgu järel terwe paras poik ruskamehi idjaks walmis seisis. Puurats lõi pisut kõhmetama ja lahwatama nii üstipāini suure bulga ees seistes. Ta lõi silmad torrats seljataha — seda nāūd ei tea küll keegi ütelda miispārast; mõned arwawad, ta tahtnud nāha, kas tee selja taga lahki, et putku wõiks panna, teised jälle, et ta silmad ümberpöörnud tähenduseks: sähārduse poiskeste karjaga ei maksa riielda, nad pole seda wāärt, et neile kepiga sõrme peale koputa, nende otsa wõib auus inimene ainult seljaga waadata — olgu nāūd sellega lugu, kuda on, aga omaks suureks troostiks nāgi Puurats selja taga mõne tuttawa Harju poisi, ta oma libellonnast, sest Puurats oli ka maalt päritud, ning neil oliwad sähārdused nāūd, mis tunnistasiwad: „Wala kepiga, mete aitame ka!“ Selle tõttu pööras ka Puurats silmad jälle Matsi poole ning lepp käes hakkas tõusma.

Porluni mehed õstasiwad Matsi taga: „Tõmma talle, mis ta sind oma kepiga ähwardab!“ Matsi oligi parajaste ruskas winnas nagu pūssi luff, ta lõi weel pisut leha tagasi ja — sai niisuguse lõõmu luffakse, et kōhe ninali ree peale langes ning kollased saapad maast ülesse taewa poole kerksiwad, umbes nii kui keegi hakkas tiritamme kāsawatama.

„Mis teud need on, mis ja siin teed?“ lõlas kui lõue mürin Matsile sõrwa, ning heal, mis neid sõnu pajatas, polnud talle mitte tundmata. Piitis pahemas käes, parem rusk walmis Matsile uut lõõmu andmas, nõnda seisis Matsi isa torraga ree taga pūsti. Ta oli oma meestega Liwale jõudnud ja weel parajal ajal manu saanud, kus rusk sõda pidi algama.

Nāūd algas esmalt isa ja Puuratsi wahel käre seletamine ja diendamine, Puurats sai kuulda, et tema wastane lõuemüristaja poeg, et ta odra loormaga linna tulnud ja ei mingit waltslauya polnud wedanud; endifest ajast oli Matsi isa Puuratsille ka pisut tuttaw ja nõnda